

Arrest

nr. 205 861 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Shaygia-origine en geboren te Marawi, in het noorden van Soedan. U woonde er zo goed als uw hele leven tot aan uw vertrek uit het land. Tijdens uw universitaire studies tussen 2005 en 2012 verbleef u in Omdurman, na uw studies keerde u terug naar Marawi. Tussen 2013 en 2015 was u als uw burgerdienst actief in een vrouwenunie die hulpbehoevende personen registreerde zodat zij de nodige hulp zouden krijgen. Sinds 22 juni 2015 werkte u voor de administratie van de gemeente van Marawi. In oktober 2016 heeft u zich aangesloten bij een groep die de slechte situatie in het land wou aanklaan. Zij klaagden over de gestegen prijzen en het lage loon en riepen op om zich hiertegen te verzetten.

Op 07 oktober 2016 woonde u een vergadering bij van deze groep. Er zou een staking georganiseerd worden en zij vroegen u om mensen te aan te moedigen zich bij dit protest aan te sluiten. U trachtte daarop via de berichtendienst 'WhatsApp' mensen van deze actie op de hoogte te brengen. Een dag na de eerste actiedag, op 27 november 2016, werd u van thuis uit gearresteerd door de veiligheidsdiensten. Ze hielden u drie uur vast in hun kantoor en bedreigden u. Ze droegen u op zich niet langer met deze activiteiten bezig te houden. U bleef echter in het geheim mensen oproepen om zich te verzetten. Na de tweede actiedag, op 19 december 2016, werd u opnieuw van thuis uit gearresteerd. U werd meegenomen naar een voor u onbekende plaats, u vermoedt dat het in Khartoum was, waar u een maand werd vastgehouden. Ze beschuldigden u er opnieuw van mensen aan te zetten tot manifestaties en stakingen. U werd geslagen en verkracht. Ze vroegen u met hen samen te werken en hen informatie te verschaffen over de leden van uw groepering. Toen u akkoord ging met hen samen te werken werd u vrijgelaten. Ze gaven u een telefoon en u zou gecontacteerd worden om hen de nodige informatie te geven. Toen u werd vrijgelaten gooide u deze telefoon weg en dook u onder bij uw oom in Khartoum. Op 27 januari 2017 bent u gehuwd. U kent uw man echter niet, het was uw oom waar u bij verbleef in Khartoum die dit huwelijk voor u regelde. Door uw huwelijk zou u het land kunnen verlaten aangezien uw man de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 03 augustus 2017 vertrok u samen met uw man en zijn drie kinderen per vliegtuig naar België. U gebruikte daartoe een vals paspoort. Bij uw aankomst in België zag men dat u met een vals paspoort reisde en werd u aangehouden. U werd naar het transit centrum Caricole gebracht. U staat nog steeds in contact met uw moeder in Soedan, de veiligheidsdiensten zouden regelmatig bij haar langs gaan om naar u te vragen. U verklaart ook te vrezen voor uw broer. Hij was niet akkoord met uw politiek activisme en zou u met de dood bedreigd hebben omdat u politieke activiteiten heeft ontwikkeld. Op 31 augustus 2017 vroeg u asiel aan.

Op 20/09/2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof gehecht werd aan het door u geopperde asielrelaas. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS bevestigde in haar arrest d.d. 20/10/2017. Op 9/11/2017 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 10/11/2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV, die beslissing van het CGVS vernietigde in haar arrest d.d. 24/11/2017.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen reeds heeft uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd, de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, en er geen geloof gehecht kon worden aan het door u beweerde asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw huidige asielaanvraag ligt volledig in het verlengde van uw eerste asielaanvraag. Wat betreft het door u neergelegde arrestatiebevel, dienen volgende vaststellingen gedaan.

Uit de vertaling van het betreffende document, blijkt dat dit arrestatiebevel afgeleverd zou zijn in augustus 2017, en opdraagt tot uw arrestatie en overbrenging naar het politiekantoor. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u, nadat u een maand lang werd vastgehouden na gearresteerd te zijn op 19/12/2016, u onderdook bij uw oom te Khartoem tot aan uw vertrek uit Soedan op 3 augustus 2017, en er niets meer gebeurde, maar u wel nog gezocht werd bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS d.d. 13/09/2017, p. 9, 12 en 21). Gezien deze verklaringen, is het dan ook allerm minst aannemelijk dat de Soedanese autoriteiten, die – zoals u verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag – u reeds zochten nadat u in januari 2017 onderdook bij uw oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op uw naam zouden afleveren, wanneer u Soedan reeds had verlaten. Dit overtuigt niet, indien, de Soedanese autoriteiten u reeds zochten in de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw oom – sinds januari 2017 – is het allesbehalve aannemelijk, noch geloofwaardig, dat dezen pas in augustus 2017 een arrestatiebevel zouden afleveren om u te laten arresteren. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

Voorts legde u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag een medisch attest neer, waaruit naar voren komt dat u meerdere littekens heeft op uw lichaam, die zouden zijn toegebracht wanneer u te Soedan in detentie verbleef. Het dient echter vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detenties, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden. Dat u op een heden een medisch attest neerlegt, waaruit blijkt dat u verschillende littekens heeft op uw lichaam, weet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, evenwel niet te herstellen. Medische documenten kunnen immers geen enkele uitspraak doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit documenten bovenstaande verstellingen dan ook niet te wijzigen. Daarenboven stelde de RvV, in haar arrest X, d.d. 24/11/2017, omtrent de, in dit attest vermelde, fysieke letsels, het volgende:

“Met betrekking tot de fysieke letsels van verzoekster, zoals die blijken uit voormeld medisch attest d.d. 9 november 2017, stelt de Raad vast dat verzoekster die letsels welke zouden zijn toegebracht wanneer zij in Soedan in detentie verbleef, bij haar vorige asielaanvraag nauwelijks ter sprake bracht. Zo sprak verzoekster bij haar eerste asielaanvraag zeer algemeen over het feit dat zij door de Soedanese veiligheidsdiensten zou zijn vastgehouden en hierbij zijn mishandeld, doch zei ze (nagenoeg) niets over de verwondingen op haar lichaam die hier het gevolg van zouden zijn.

Volgende vaststellingen kunnen dienaangaande gedaan worden op basis van het administratief dossier: Bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster over haar detentie het volgende (vragenlijst CGVS nr. 5): “Ik werd door 2 mannen (de interviewer en bewaker) aangerand”.

Tijdens het gehoor naar aanleiding van de eerste asielaanvraag stelt verzoekster het volgende (gehoorverslag 13 september 2017, p. 12): “Ze begonnen met te slaan in mijn gezicht. Ze gooiden koud water. Ze bleven dit doen tot ik verkracht werd door hun commandant”. En verder (p. 21): “Er was telkens ondervragingen, slaan en folteren”.

Nergens is er sprake van “verbranding van een sigaret”, “het slaan met een stuk hout” of verwondingen “door scheermesje aangebracht”, de oorzaak van de littekens op haar lichaam zoals wordt beschreven in het medisch attest ingediend naar aanleiding van verzoeksters huidige asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat kan de Raad slechts vaststellen dat de door verzoekster gegeven beschrijvingen in haar vorige asielaanvraag van de beweerdelijke folterpraktijken uitermate summier en algemeen zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat het correct is te stellen dat “medische documenten (...) geen enkele uitspraak [kunnen] doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden.”

Wat betreft uw verwijzingen naar het risico, dat in uw hoofde zou bestaan, dat u in geval van terugkeer naar Soedan blootgesteld kan worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dienen volgende vaststellingen gedaan.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat de Raad, in haar arrest X, d.d. 24/11/2017, hieromtrent reeds volgende opmerkingen maakte:

“Waar verzoekster in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar citaten uit verschillende rapporten waarvan zij 1 niet gedateerd rapport van ‘SIHA’ ter zitting neerlegt, uiteenzet dat zij behoort tot de kwetsbare groep van terugkerende vrouwelijke asielzoekers uit Soedan en zij mede gelet op het feit dat zij met een vals paspoort en zonder ‘exit visum’, bij haar verwijdering naar dit land een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling aangezien dat zij zal worden aangehouden, stelt de raad vooreerst vast dat verzoekster deze elementen nooit eerder heeft aangevoerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal, noch naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, noch naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag. Voorts is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekster met een paspoort van iemand anders haar land via de luchthaven heeft verlaten, zonder probleem of vrees, de voorgehouden vervolgingsfeiten die verzoekster heeft aangevoerd in haar eerste asielaanvraag en volhoudt in haar tweede asielaanvraag verder ondermijnt. Immers, het is redelijkerwijs niet aannemelijk dat de asielzoeker die daadwerkelijk actief wordt vervolgd door zijn/haar autoriteiten en daarbij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige persoonlijke foltering en onmenselijke handelingen, het risico zal nemen om tegen de lamp te lopen door het land te verlaten via de legale luchthaven in het bezit van een paspoort die hem niet toebehoort.

De verwijzing naar malafide en laakbare praktijken door de overheid en de algemene situatie in haar land van herkomst volstaan op zich niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.”

Verder dient gewezen op de bevindingen in het rapport van het UK Home Office betreffende de situatie voor terugkerende, afgewezen asielzoekers, naar Soedan.

Uit het betreffende rapport [Home Office, ‘Country Policy and Information Note. Sudan: Rejected asylum seekers’, d.d. augustus 2017] komt naar voren dat **er geen risico op vervolging bestaat omwille van het loutere feit asiel te hebben aangevraagd in het buitenland, noch voor vrijwillige, noch voor gedwongen terugkeerders** (zie p. 4 en 5 van betreffende rapport). Voorts valt op te maken dat afgewezen asielzoekers, waaronder ook individuen die bij terugkeer het voorwerp uitmaken van onderzoek door de autoriteiten, niet het voorwerp zouden uitmaken van verder onderzoek vanwege de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, enkel en alleen omwille van de vaststelling dat het individu in het buitenland asiel vroeg. In het geval een terugkerende, afgewezen, asielzoeker naar Soedan teruggebracht wordt, zal deze waarschijnlijk onderworpen worden aan een ondervraging vanwege de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, en kan deze persoon, na aankomst in Khartoum International Airport, gedurende 24 uren vastgehouden worden door de immigratiediensten voor verder onderzoek (zie p. 9 van betreffende rapport).

Meer algemeen wordt gesteld dat een persoon die voorheen Soedan verliet zonder geldig ‘exit-visum’, onder de aandacht kan komen van de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten. Eén bron in het betreffende rapport stelt dat er geen algemene controle is op de aanwezigheid van exit-visa, bij aankomst in Khartoum International Airport, een andere bron stelt dat personen in deze situatie aan een geldboete kunnen worden onderworpen, en slechts één andere bron stelt dat een persoon die niet beschikte over een geldig exit-visum bij het verlaten van het land, beschuldigd kan worden van een inbreuk op de geldende paspoort-reglementeringen, die onder de ‘Passport and Immigration Law’ van het jaar 1994, strafbaar is met een boete, een gevangenisstraf van maximum 6 maanden, of beide. Personen die reizen met irreguliere reisdocumenten kunnen verder ondervraagd worden door de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, en familieleden kunnen mogelijks worden gevraagd om identiteitsbewijzen voor te leggen van de teruggekeerde die niet in het bezit is van geldige reisdocumenten. Verschillende bronnen in het rapport stellen dat het reizen met een noodreisdocument (‘emergency travel document’) op zichzelf geen risicofactor uitmaakt.

Uit het bovenstaande komt naar voren dat afgewezen asielzoekers die naar Soedan terugkeren, niet blootgesteld worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, omwille van het loutere feit asiel te hebben gevraagd in het buitenland, of voorheen Soedan te hebben verlaten zonder geldig exit-visum. Wat betreft de mogelijkheid geopperd door één bron in het betreffende rapport, namelijk dat personen die naar Soedan terugkeren, nadat zij voorheen Soedan verlieten zonder geldig exit-visum, onderworpen kunnen worden aan een geldboete en/of gevangenisstraf van 6 maanden, dient vastgesteld dat deze mogelijkheid, strafrechtelijke vervolging uitmaakt, waaruit op zich geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. Zoals ook uiteengezet in het arrest van de RvV – nr. X, d.d. 24/11/2017 – heeft een soevereine staat immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of- smokkel of migratie te handhaven. De mogelijkheid dat u onderworpen zou worden aan een geldboete en/of een gevangenisstraf, omwille van het overtreden van de Soedanese migratiewetgeving, kan in deze dan ook niet beschouwd worden als een daad van vervolging, dan wel ‘het lijden van ernstige schade’, en maakt derhalve geen schending uit van het artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u geen andere verblijfsprocedures indiende waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, en er derhalve geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 december 2017 een schending aan van “*artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 10.3 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. (Procedurerichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) juncto artikel 13 EVRM, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

Verzoekster citeert bovenvermeld artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en haalt artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 10 § 3 van de Procedurerichtlijn, artikel 3 juncto 13 van het EVRM aan. Verzoekster stelt dat een medewerkingsplicht op haar schouders rust. Ze verwijst tevens naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 180 175 van 24 december 2016.

Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM in verband met de *burden of proof* (EHRM, “*J.K. en anderen t. Zweden*”, 23 augustus 2016, no. 59166/12, §§ 91-92 en EHRM, “*Singh en anderen t. België*”, 2 oktober 2012, no. 33210/11, §§ 103-104).

Verzoekster betoogt dat door het eenvoudigweg afwijzen van de waarachtigheid van voorgelegde documenten zonder deze aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen, verweerder voorbij gaat aan zijn verplichtingen zoals voorgeschreven in artikel 3 juncto 13 EVRM.

Verzoekster stelt dat om de bescherming van een schending van artikel 3 van het EVRM te waarborgen, het aan de verdragsluitende partij is om een individueel en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de door verzoekster opgestelde klachten en de beschikbare landeninformatie (conform artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn). Zij meent dat dit in het bijzonder geldt wanneer ook documenten worden voorgelegd aan de bevoegde autoriteiten. Zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM, waarbij medische documenten ter terechtzitting van de rechtbank werden gebracht. De bevoegde autoriteiten hadden de medische attesten niet in rekening gebracht, omdat deze gebaseerd waren op de verklaringen van de asielzoeker. Het Hof stelde dat door alleen het lacunaire karakter van het verhaal aan te halen, de regering de sterke vermoedens over de herkomst van de verwondingen van de klager niet verdrijft. (EHRM, “*R.J. t. Frankrijk*”, 19 december 2013, no. 10466/11, § 42).

Verzoekster besluit dat uit het artikel 3 juncto 13 van het EVRM en uit de door het Hof in haar rechtspraak vastgelegde beginselen dus volgt dat de nationale autoriteiten zo rigoureus mogelijk moeten zijn om de klachten in het kader van artikel 3 van het verdrag te controleren, dit teneinde de effectiviteit van de asielprocedure te kunnen waarborgen.

Dat verzoekster documenten voorlegt die bewijzen dat zij in het verleden reeds werd geconfronteerd met vervolging, zorgt er volgens verzoekster voor dat verwerende partij deze documenten zeker aan een nauwkeurig onderzoek had moeten onderwerpen. Verzoekster verwijst opnieuw naar rechtspraak van het EHRM (EHRM, “*J.K. en anderen t. Zweden*”, 23 augustus 2016, no. 59166/12, §§ 99-102).

Verzoekster betoogt dat verwerende partij voorliggend dossier overigens, zoals reeds eerder kort aangehaald, diende te beoordelen omtrent de feitelijkheden en landeninformatie waarvan zij kennis had, dan wel redelijkerwijs kennis van had moeten hebben (RvV, 15 november 2017, nr. X).

Verzoekster voert aan dat verwerende partij ook in voorliggende beslissing heeft nagelaten alle grieven van verzoekster te toetsen aan haar verklaringen en aan de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de kwetsbare groep 'terugkerende vrouwelijke asielzoekers'. Verzoekster meent dat verwerende partij hierbij nog steeds zeer belangrijke, doch zeer publiek toegankelijke informatie omtrent het land van herkomst van verzoekster over het hoofd heeft gekeken. Algemene rapporten volstaan immers om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, voor zover zij het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische en *in casu* endemische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoekster tot die kwetsbare groep behoort, zijnde terugkerende vrouwelijke asielzoekers die omwille van hun vlucht uit Soedan gearresteerd en gedetineerd worden in schrijnende omstandigheden en zelfs gefolterd en verkracht worden.

Verzoekster verwijst *in casu* naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Soedan systematisch onderworpen worden aan foltering, onmenselijke, dan wel vernederende behandelingen wegens het vluchten uit Soedan. (onder meer: UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017). Verzoekster voert aan dat zij van het vrouwelijke geslacht is en "*as a source of sin and wrongdoings, and continually in need of State discipline*" gezien wordt. (SIHA, Paper Women and Citizenship in Sudan, September 2015).

Verzoekster onderlijnt dat het voor Soedanese onderdanen noodzakelijk is een 'exit visa' aan te vragen alvorens zij het land op legale wijze kunnen verlaten. ("*DFAT understands that if a failed asylum seeker who did not obtain an Exit Visa prior to leaving Sudan was to be returned, they would likely be questioned by the NISS.*" UK Home Office, "Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers", augustus 2017, title 5.2.2.). Hieruit blijkt volgens verzoekster dat iedere individu die gedwongen terugkeert naar Soedan, ter attentie komt van de Soedanese overheidsdiensten, zeker indien dit gebeurde middels een vals paspoort, zoals *in casu*, en zonder een 'exit visa'. ("*Khartoum based journalist advised that a person without an exit visa would be accused of breaching current passport regulations, which under the Passports and Immigration Law of 1994 was punishable with a fine of up to six months in prison, or both*", UK Home Office, "Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers", augustus 2017, title 5.2.3). Verzoekster haalt tevens het rapport van Asylum Research Consultancy (ARC) "*Situation in Khartoum and Omdurman*" van 9 september 2015 aan.

Verder stelt verzoekster dat het gegeven dat eens een Soedanees onderdaan in het vizier komt van de NISS, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling een zeer reëel risico is, niet kan verwaarloosd worden. Zij verwijst hierbij naar het rapport van Amnesty International "*Agents of Fear: the National Security in Sudan*" van 2010.

Verzoekster betoogt dat verweerder niet enkel dient te onderzoeken hoe een terugkerende Soedanees zou behandeld worden, maar wel hoe ene gedwongen terugkerende Soedanees, die met een vals paspoort en zonder exit-visum reisde, behandeld zou worden. Bij een gedwongen terugkeer zal betrokkene immers ongetwijfeld in het vizier komen van nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, waarbij verwerende partij zelf reeds vaststelt dat betrokkene "*na aankomst in Khartoum International Airport, gedurende 24 uren vastgehouden [kan] worden door de immigratiediensten voor verder onderzoek.*". Verzoekster stelt dat zij zich bij aankomst derhalve 24 uren onder controle van de overheidsdiensten zou bevinden, 24 uren waarin een vrouwelijke gedetineerde al haar rechten en mogelijkheden van bescherming verliest. Waar verweerder stelt dat het binnen de soevereine rechten van een staat valt om een streng migratiebeleid voeren, beaamt verzoekster dit, doch stelt vast dat een detentieperiode van 6 maanden voor haar als terugkerende vrouwelijke asielzoekster wel degelijk een schending zal uitmaken van haar rechten onder artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster wijst erop dat een bijkomend element dat haar kwetsbaar maakt ingeval van gedwongen terugkeer haar geslacht is. Verzoekster haalt aan de Soedanese autoriteiten bijzonder repressief optreden tegen vrouwen en hun fundamentele rechten.

Verzoekster haalt hieromtrent enkele rapporten aan (Human Rights Watch, "*Good Girls Don't Protest*" - Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 maart 2016; SIHA, "*Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan*").

Verzoekster betoogt andermaal dat het gegeven dat zij als alleenstaande vrouw (*in casu* verblijft haar echtgenoot immers in Nederland), afgewezen asielzoeker, die op illegale wijze (zonder exit visa en met vals paspoort) gedwongen teruggestuurd wordt naar Soedan, een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Verzoekster voert aan dat een mogelijke schending uitvoerig onderzocht dient te worden. Door dit na te laten schendt verweerder artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM.

Het gegeven dat verzoekster tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoekster inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 15 november 2017 (nr. X).

Verder geeft verzoekster aan in het verleden slachtoffer te zijn geweest van “*ill-treatment*”. Zij legt hier tevens een medisch attest van voor. Volgens verzoekster laat verweerder na de waarachtigheid van dit document te onderzoeken, dit ondanks het gegeven dat verzoekster wel degelijk coherent, doorleefd en overtuigend was in haar relaas. Verzoekster betoogt dat “[i]ndien objectieve bewijzen aan de bevoegde asielautoriteit worden voorgelegd, is de Staat verplicht om deze objectieve elementen in aanmerking te nemen en deze elementen niet enkel te weerleggen op grond dat de verklaringen van verzoekster onvolledig zijn. Er wordt derhalve een verplichting aan de Staat gesteld, die een grondig onderzoek uit te voeren en de oorsprong van de klachten van de aanvrager vast te stellen, dit conform artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM.”.

Verzoekster benadrukt voorts dat hetgeen in het medisch attest werd opgenomen, volledig overeenstemt met de landeninformatie die beschikbaar is voor verwerende partij. Verzoekster stelt dat het medisch attest de vrees van verzoekster uitdrukt om andermaal eenzelfde behandeling te moeten ondergaan in detentie bij terugkeer. Volgens verzoekster is het immers geweten bij verwerende partij, doch had zij dit minstens moeten weten, dat verkrachting en mishandeling schering en inslag is bij vrouwen in detentie. Hier werd eerder uitgebreid op ingegaan, doch dient hier aan toegevoegd worden dat Sudan tot op heden het CEDAW-verdrag niet heeft ondertekend. Verzoekster verwijst naar het “*Report of the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences on her mission to the Sudan, 18 April 2016, A/HRC/32/42/Add.I*”. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het dan ook voor zich spreekt dat verzoekster terughoudend is om alle informatie met betrekking tot haar verwondingen en de behandeling meteen uiteen te zetten. Dit werd naar voor gebracht in “*Asylum Policy Instruction*” van de UK Home Office (UK Home Office, “*Asylum Policy Instruction Assessing credibility and refugee status*”, 6 januari 2015). Ook UNHCR wijst op de nodige omzichtigheid in zaken met betrekking tot vrouwenrechten en grieven met betrekking tot mishandeling en misbruik (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*Guidelines on International Protection No. 1: Gender-Related Persécution Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*”, 7 May 2002, HCR/GIP/02/01).

Verzoekster haalt aan dat verweerder rekening had moeten houden met het gegeven dat het gehoor plaatsvond terwijl verzoekster zich in detentie bevond, hetgeen mogelijks de traumatische gebeurtenissen versterkt.

In het verzoekschrift wordt gevraagd “[d]e beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 5 december 2017 te annuleren.”.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 12 april 2018 voegt verweerder de COI Focus “*Soedan: Risico bij Terugkeer*” van 6 februari 2018.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat het verzoekschrift een beroep tot nietigverklaring inhoudt. Ter zitting wordt uitgelegd dat dit een materiële vergissing betreft en het een beroep in volle rechtsmacht betreft.

2.4.2. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 19 september 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas. Blijkens de bestreden beslissing werd verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) verzoekster geen activistisch politiek profiel kan worden aangemeten en zij dan ook niet kan aantonen wat ervoor zorgde dat zij nu zich wel geëngageerd zou hebben, (ii) zij slechts zeer beperkt geïnformeerd is over het verloop van de actiedagen waartoe zij zou hebben opgeroepen, (iii) haar verklaringen omtrent haar eigen activisme elke logica missen en bijgevolg niet aannemelijk te noemen zijn, (iv) haar onwetendheid omtrent de leden en de activiteiten van de groepering waar zij zou bij hebben behoord opnieuw bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas en zij er ook niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen over haar eigen activiteiten, en (v) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar politiek activisme, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de detentie die verzoekster omwille van dit activisme zou hebben ondergaan noch aan de bewering als zou haar broer haar naar het leven staan omwille van deze vermeende activiteiten. Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekster bovendien niet eenduidig is met betrekking tot de verklaringen van haar broer. Bij arrest van 20 oktober 2017, nr. X bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing van de commissaris-generaal. De Raad weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat de desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4.3. Verzoeksters tweede asielaanvraag (volgend verzoek) werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 november 2017 niet in overweging genomen omdat verzoekster geen nieuwe elementen had aangebracht die aan de eerdere beoordeling iets konden wijzigen. Bij arrest van de Raad van 24 november 2017, nr. X werd deze beslissing genomen door de commissaris-generaal vernietigd.

De Raad oordeelde als volgt: *“Niettegenstaande deze en de voorafgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met de algemene (veiligheids)situatie in Soedan, en in het bijzonder de gevolgen voor terugkerende en afgewezen asielzoekers diende te onderzoeken. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om nader te onderzoeken wat de concrete situatie is voor afgewezen asielzoekers naar Soedan, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.”.*

2.4.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”.*

2.4.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de elementen aangebracht in onderhavige asielaanvraag (volgend verzoek) niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming.

3. De Raad stelt vast dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoekster verwijst naar haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming (vragenlijst van 8 november 2017, punt 1.2). Verzoekster brengt ook geen element aan inzake haar vermeende politieke activiteiten in Soedan, laat staan elementen die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling ervan in het arrest van de Raad van 20 oktober 2017, nr. X. Verzoekster herhaalt enkel dat ze - naar aanleiding van deze (geenszins aannemelijke) politieke activiteiten - gearresteerd en overgebracht werd naar de veiligheidsdiensten, gefolterd werd en opnieuw verkracht en dat ze mogelijks zou gedood worden omdat ze niet met hen collaboreerde (vragenlijst van 8 november 2017, punt 5.1). De loutere volharding in haar reeds eerder aangehaalde asielmotieven - zonder daarbij rekening te houden met de bevindingen van het arrest RvV van 20 oktober 2017, nr. X op dit punt - kunnen voorgaande beoordeling geenszins in een ander daglicht stellen.

3.1.1. Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift aangaande de door verzoekster voorgelegde documenten - arrestatiebevel en medisch attest - stelt de Raad vast dat verzoekster deze al in haar volgende asielaanvraag (volgend verzoek) heeft aangevoerd en de Raad zich hierover dan ook reeds uitgesproken heeft bij arrest van 24 november 2017 (nr. X), waarin hij als volgt stelde:

“3.7.3. Verzoekster benadrukt, onder verwijzing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn, artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM, en rechtspraak van het EHRM en de RvV, dat zij verschillende documenten heeft voorgelegd. Zij geeft aan dat de inhoud van deze documenten geheel overeen kwamen met de door haar beschreven feiten, doch dat de verwerende partij om de eenvoudige reden dat er wel eens valse documenten worden voorgelegd uit Soedan, aan de voorgelegde documenten geen bewijswaarde heeft gehecht en zij de door haar voorgelegde documenten niet aan een bijkomend onderzoek heeft onderworpen.

De Raad wijst er nogmaals op dat de asielaanvraag van verzoekster een meervoudige aanvraag betreft waarbij de commissaris-generaal nagaat of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In tegenstelling tot wat verzoekster thans op algemene wijze laat gelden, werd er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met het door haar in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag aangebracht arrestatiebevel en medisch attest en werden deze stukken wel degelijk aan een onderzoek onderworpen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Wat betreft het door u neergelegde arrestatiebevel, dienen volgende vaststellingen gedaan. Uit de vertaling van het betreffende document, blijkt dat dit arrestatiebevel afgeleverd zou zijn in augustus 2017, en opdraagt tot uw arrestatie en overbrenging naar het politiekantoor. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u, nadat u een maand lang werd vastgehouden na gearresteerd te zijn op 19/12/2016, u onderdook bij uw oom te Khartoem tot aan uw vertrek uit Soedan op 3 augustus 2017, en er niets meer gebeurde, maar u wel nog gezocht werd bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS d.d. 13/09/2017, p. 9, 12 en 21). Gezien deze verklaringen, is het dan ook allerm minst aannemelijk dat de Soedanese autoriteiten, die – zoals u verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag – u reeds zochten nadat u in januari 2017 onderdook bij uw oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op uw naam zouden afleveren, wanneer u Soedan reeds had verlaten. Dit overtuigt niet, indien, de Soedanese autoriteiten u reeds zochten in de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw oom – sinds januari 2017 – is het allesbehalve aannemelijk, noch geloofwaardig, dat dezen pas in augustus 2017 een arrestatiebevel zouden afleveren om u te laten arresteren. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

Voorts legde u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag een medisch attest neer, waaruit naar voren komt dat u meerdere littekens heeft op uw lichaam, die zouden zijn toegebracht wanneer u te Soedan in detentie verbleef. Het dient echter vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detenties, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden. Dat u op een heden een medisch attest neerlegt, waaruit blijkt dat u verschillende littekens heeft op uw lichaam, weet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielrelaas, evenwel niet te herstellen. Medische documenten kunnen immers geen enkele uitspraak doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit documenten bovenstaande verstellingen dan ook niet te wijzigen.

Verzoekster poneert dat de commissaris-generaal geen bewijswaarde hecht aan de haar voorgelegde documenten om de eenvoudige reden dat er wel eens valse documenten worden voorgelegd uit Soedan, doch zij kan, gelet op voorgaande motivering, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er wordt immers niet alleen vastgesteld dat het omwille van corruptie in Soedan zo goed als onmogelijk is om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan, doch ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van het door verzoekster neergelegde arrestatiebevel omdat het allerm minst aannemelijk is dat de Soedanese autoriteiten, die verzoekster reeds zouden gezocht hebben nadat zij in januari 2017 onderdook bij haar oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op haar naam zouden afleveren. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid is en terug te vinden is in alle geledingen van de maatschappij (adm. dos., stuk 5), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoekster neergelegde arrestatiebevel. Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster dit niet concreet betwist. Zij brengt immers geen concrete tegenargumenten bij die de gedane vaststellingen aangaande het door haar neergelegde arrestatiebevel ontkrachten of weerleggen. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 20 oktober 2017. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Zo verzoekster verwijst naar het arrest “Singh et autres c. Belgique” van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het

EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst.

Verzoekster gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat haar asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

3.7.4. Wat betreft het door haar voorgelegde medisch attest van 9 november 2017, stelt de Raad vast dat verzoekster hoofdzakelijk vasthoudt aan de verklaringen die zij heeft afgelegd. Zij hekelt, onder verwijzing van het arrest "R.J. tegen Frankrijk", van 19 september 2013, nr. 10466/11 van het EHRM, dat de waarachtigheid van deze documenten niet onderzocht werd terwijl uit het medisch attest duidelijk blijkt dat zij in het verleden slachtoffer geweest is van 'ill-treatment'.

De Raad wijst er op dat uit het arrest "R.J. t. Frankrijk" van 19 september 2013 kan afgeleid worden dat, indien het bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker, na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int)).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int)).

Voor het ontstaan van voormelde verplichting is het ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int)).

Met betrekking tot de fysieke letsels van verzoekster, zoals die blijken uit voormeld medisch attest d.d. 9 november 2017, stelt de Raad vast dat verzoekster die letsels welke zouden zijn toegebracht wanneer zij in Soedan in detentie verbleef, bij haar vorige asielaanvraag nauwelijks ter sprake bracht. Zo sprak verzoekster bij haar eerste asielaanvraag zeer algemeen over het feit dat zij door de Soedanese veiligheidsdiensten zou zijn vastgehouden en hierbij zijn mishandeld, doch zei ze (nagenoeg) niets over de verwondingen op haar lichaam die hier het gevolg van zouden zijn.

Volgende vaststellingen kunnen dienaangaande gedaan worden op basis van het administratief dossier: Bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster over haar detentie het volgende (vragenlijst CGVS nr. 5): "Ik werd daar door 2 mannen (de interviewer en bewaker) aangerand". Tijdens het gehoor naar aanleiding van de eerste asielaanvraag stelt verzoekster het volgende (gehoorverslag 13 september 2017, p. 12): "Ze begonnen met te slaan in mijn gezicht. Ze gooiden koud water. Ze bleven dit doen tot ik verkracht werd door hun commandant". En verder (p. 21): "Er was telkens ondervragingen, slaan en folteren".

Nergens is er sprake van "verbranding van een sigaret", "het slaan met een stuk hout" of verwondingen "door scheermesje aangebracht", de oorzaak van de littekens op haar lichaam zoals wordt beschreven in het medisch attest ingediend naar aanleiding van verzoeksters huidige asielaanvraag. De Raad kan slechts vaststellen dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten door de Soedanese overheid omwille van haar (politiek-sociale) activiteiten, noch aan haar profiel als activiste. Verzoekster brengt ook geen concrete en valabele elementen aan die de geloofwaardigheid van haar relaas vermogen te herstellen.

Gelet op voorgaande is de Raad in casu van oordeel dat het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde medische attest niet noopt tot nader onderzoek, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en de vaststelling dat zij voor het overige geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen, of die de kans

aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt."

De Raad kan, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, in het kader van onderhavig beroep niet opnieuw uitspraak doen over de elementen die hij reeds in voormeld arrest van 24 november 2017 heeft beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de uitspraak anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Het blijkt niet dat verzoekster thans een dergelijk bewijselement voorlegt.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat het medisch attest volledig overeenstemt met de landeninformatie (*"Report of the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences on her mission to the Sudan"* van 18 april 2016), herneemt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan waarachtigheid van verzoeksters politiek profiel en dus evenmin aan de mogelijke gevolgen hiervan zijnde haar voorgehouden detentie. Het loutere gegeven dat verzoeksters (ongeloofwaardig bevonden) verklaringen omtrent de oorzaak en omstandigheden waarin zij haar littekens zou hebben opgelopen overeenstemt met algemene informatie omtrent vrouwen in detentie, kan de waarachtigheid van haar verklaringen niet herstellen, noch voormelde appreciatie doen ombuigen. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en persberichten en mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.1.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.2.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Waar verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus maakt verzoekster, gelet op voorgaande, niet aannemelijk dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt ingeval van terugkeer naar Soedan.

3.2.3. Verzoekster voert in het verzoekschrift bijkomend aan te behoren tot de kwetsbare groep van *"gedwongen terugkerende vrouwelijke asielzoekers die reisden zonder exit-visa en met een vals paspoort"* en die ingeval van terugkeer naar Soedan blootgesteld zal worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

3.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat aangezien verzoekster niet vervolgd was in Soedan, er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat ze niet vrij (internationaal) kon reizen met de hiervoor nodige documenten en vergunningen. Verzoekster bevestigt overigens bij haar binnenkomst een Soedanees paspoort te bezitten. Ze verklaart weliswaar dat het afgenomen werd naar aanleiding van haar gevangenneming doch aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is en hierover ook in het huidige verzoekschrift geen nieuwe elementen meer worden bijgebracht, dient ervan te worden uitgegaan dat verzoekster nog steeds haar Soedanees paspoort bezit. Verzoekster verkoos te vertrekken uit Soedan met een Nederlands paspoort waarmee ze geen Schengenvisum nodig had, en niet met haar Soedanees paspoort. Verzoekster laat na alle nuttige gegevens aan te brengen over haar reis of reizen en haar Soedanees paspoort.

De Raad stelt bovendien vast dat het Nederlandse paspoort ook in juli 2017 gebruikt werd. Het paspoort draagt een Soedanees visum uitgereikt op de ambassade van Soedan en geldig van 4 juli 2017 tot 3 oktober 2017. Het visum werd gebruikt op 14 juli 2017 (zie binnenkomststempel). Er worden geen inlichtingen gegeven over wie dan wel met dit paspoort een maand voor verzoeksters vertrek in augustus 2017 uit Soedan, in juli 2017 van Nederland naar Soedan reisde.

Verzoekster stelt enkel bij haar binnenkomst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS dat ze hierover geheel onwetend is (zie CGVS en DVZ-verslag vraag 26) wat geenszins aannemelijk is te meer nu ze intussen veel tijd had om inlichtingen in te winnen. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

Verzoekster verklaart gehuwd te zijn met een Soedanees die de dubbele Soedanese/Nederlandse nationaliteit heeft. Waar verzoeksters stelt dat ze haar man niet kende voor haar huwelijk kan dit niet worden aangenomen. Immers een huwelijk met een man met een verblijfsvergunning in Europa is geen doordeweeks huwelijk. Ook op dit punt laat verzoekster na duidelijke verklaringen af te leggen evenmin kan verzoekster geloofd worden dat ze niet zou geweten hebben dat K.Z.E.A. de (overleden of eerste) echtgenote is van haar huidige man. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster manifest onwaarheden vertelt over haar verleden in Soedan en bewust vaag en evasief is over haar gezinssituatie.

3.3.1. Waar verzoekster aanvoert te behoren tot de kwetsbare groep van *“gedwongen terugkerende vrouwelijke asielzoekers die reisden zonder exit-visa en met een vals paspoort”* kan dit niet worden aangenomen.

De Raad stelde bij arrest van 24 november 2017 (nr. X) het volgende:

“3.7.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar citaten uit verschillende rapporten waarvan zij 1 niet gedateerd rapport van “SIHA” ter zitting neerlegt [en dat in huidig verzoekschrift nog steeds niet gedateerd is], uiteenzet dat zij behoort tot de kwetsbare groep van terugkerende vrouwelijke asielzoekers uit Soedan en zij mede gelet op het feit dat zij met een vals paspoort en zonder ‘exit visum’, bij haar verwijdering naar dit land een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling aangezien dat zij zal worden aangehouden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster deze elementen nooit eerder heeft aangevoerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal, noch naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, noch naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag. Voorts is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekster met een paspoort van iemand anders haar land via de luchthaven heeft verlaten, zonder probleem of vrees, de voorgehouden vervolgingsfeiten die verzoekster heeft aangevoerd in haar eerste asielaanvraag en volhoudt in haar tweede asielaanvraag verder ondermijnt. Immers, het is redelijkerwijs niet aannemelijk dat de asielzoeker die daadwerkelijk actief wordt vervolgd door zijn/haar autoriteiten en daarbij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige persoonlijke foltering en onmenselijke handelingen, het risico zal nemen om tegen de lamp te lopen door het land te verlaten via de legale luchthaven in het bezit van een paspoort die hem niet toebehoort.

3.7.7. De verwijzing naar malafide en laakbare praktijken door de overheid en de algemene situatie in haar land van herkomst volstaan op zich niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.”.

Verder blijkt uit het door verzoekster aangehaalde rapport van het UK Home Office *“Country Policy and Information Note. Sudan: Rejected asylum seekers”* van augustus 2017 dat er ingeval van terugkeer naar Soedan geen risico op vervolging bestaat omwille van het loutere feit asiel te hebben aangevraagd in het buitenland, noch voor vrijwillige, noch voor gedwongen terugkeerders (UK Home Office *“Country Policy and Information Note. Sudan: Rejected asylum seekers van augustus 2017”*, p. 4 en 5). Voorts blijkt dat afgewezen asielzoekers, waaronder ook individuen die bij terugkeer het voorwerp uitmaken van onderzoek door de autoriteiten, niet het voorwerp uitmaken van nader onderzoek vanwege de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, enkel en alleen omwille van de vaststelling dat het individu in het buitenland asiel vroeg. In het geval een terugkerende, afgewezen, asielzoeker naar Soedan teruggebracht wordt, zal deze waarschijnlijk onderworpen worden aan een ondervraging vanwege de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, en kan deze persoon, na aankomst in Khartoum International Airport, gedurende 24 uren vastgehouden worden door de immigratiediensten voor verder onderzoek. Echter uit de lezing van dit rapport kan niet blijken dat een persoon zonder hoog politiek/sociaal profiel of crimineel verleden verontrust worden (UK Home Office *“Country Policy and Information Note. Sudan: Rejected asylum seekers van augustus 2017”*, p. 9).

Meer algemeen wordt gesteld dat een persoon die voorheen Soedan verliet zonder geldig 'exit-visum', mogelijk onder de aandacht kan komen van de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten. Mensenrechtenorganisaties gevestigd te Kartoem stelden dan weer dat de autoriteiten bij de binnenkomst algemeen genomen niet nakeken of het paspoort ook een uitreisvisum droeg. Eén bron in het betreffende rapport stelt dat er geen algemene controle is op de aanwezigheid van exit-visa, bij aankomst in Khartoum International Airport, een andere bron stelt dat personen in deze situatie aan een geldboete kunnen worden onderworpen, en slechts één andere bron stelt dat een persoon die niet beschikte over een geldig exit-visum bij het verlaten van het land, beschuldigd kan worden van een inbreuk op de geldende paspoort-reglementeringen, die onder de 'Passport and Immigration Law' van het jaar 1994, strafbaar is met een boete, een gevangenisstraf van maximum 6 maanden, of beide (UK Home Office "*Country Policy and Information Note. Sudan: Rejected asylum seekers van augustus 2017*", p. 10). Personen die reizen met irreguliere reisdocumenten kunnen nader ondervraagd worden door de nationale veiligheids- en inlichtingendiensten, en familieleden kunnen mogelijks worden gevraagd om identiteitsbewijzen voor te leggen van de teruggekeerde die niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, wat geen uitzonderlijke maatregel is. Verschillende bronnen in het rapport stellen dat het reizen met een noodreisdocument ('emergency travel document') op zichzelf geen risicofactor uitmaakt.

Bovendien blijkt uit de analyse van de COI Focus: "*Soedan: Risico bij terugkeer*" van 6 februari 2018 (hierna: COI Focus), neergelegd door verweerder bij aanvullende nota op 11 april 2018, dat het CGVS in de geraadpleegde bronnen geen informatie terugvond over concrete gevallen waarbij personen die terugkeerden of gerepatriëerd werden naar Soedan en niet in het bezit waren van een uitreisvisum vervolgd werden (COI Focus, p. 19). Wat betreft het risico bij terugkeer, blijkt uit de COI dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen (COI Focus, p. 22). Zo oordeelde het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 dat de verzoeker, een afgewezen asielzoeker die geen Darfoeri is en geen politieke activiteiten heeft, niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van zijn asielaanvraag risico op ernstige schade loopt (COI Focus, p. 23). Uit deze informatie blijkt dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. Het EHRM geeft in arresten van 2015 en 2016 een niet-exhaustieve lijst van risicoprofielen: niet-Arabische Darfoeri; personen die in het verleden al te maken gehad hebben met de veiligheidsdiensten; personen die zich in de media kritisch uitlaten over het regime; personen die in het buitenland contacten hebben met de oppositie; personen met persoonlijke of familiale banden met oppositieleden, politieke opposanten; Darfoeri die naar het buitenland zijn gereisd (EHRM 15 januari 2015, "*A.F. t. France*" (Requête no 80086/13); EHRM 30 mei 2017 "*A.I. c. Suisse*" (Requête no 23378/15), par. 26, COI Focus, p. 26). *In casu* heeft verzoekster haar politiek profiel niet aannemelijk gemaakt, noch dat zij in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zou staan.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar het rapport van Human Rights Watch "*Good Girls Don't Protest*" van 23 maart 2016, merkt de Raad op dat dit rapport het geweld van het regime in Soedan ten aanzien van vrouwelijke mensenrechtenverdedigers en activisten in Soedan bespreekt wat bezwaarlijk verzoeksters profiel is en dus niet dienstig wordt aangevoerd.

Uit voorgaande kan worden afgeleid dat afgewezen asielzoekers die naar Soedan terugkeren, niet blootgesteld worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, omwille van het loutere feit asiel te hebben gevraagd in het buitenland, of voorheen Soedan te hebben verlaten zonder geldig exit-visum. Wat betreft de mogelijkheid geopperd door één bron in het rapport van UK Home Office, namelijk dat personen die naar Soedan terugkeren, nadat zij voorheen Soedan verlieten zonder geldig exit-visum, onderworpen kunnen worden aan een geldboete en/of gevangenisstraf van 6 maanden, dient vastgesteld dat dit slechts één bron is en dat deze mogelijkheid, strafrechtelijke vervolging uitmaakt, waaruit op zich geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. Bij arrest van 24 november 2017 (nr. X) oordeelde de Raad als volgt: "*Uit het gegeven dat uitgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Soedan strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Soedanese migratiewetgeving kan op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven.*".

Gelet op voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt ingeval van terugkeer naar Soedan. Zij voldoet niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Uit de informatie aangehaald in het verzoekschrift, en hierboven besproken, blijkt dat er in Khartoem, Soedan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

3.4. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.4.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

3.4.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK